

til Fordringen om en alsidigere Udvikling af hendes Evner. Selv hvor hun ikke deltager i det egentlige produktive Arbejde, vil dog hendes Stilling i Huset som „Konsumtionens Leder“ udkræve en Uddannelse af forskelligartede Evner. Og for at hun skal kunne følge Mandens Virksomhed med Forstaaelse og Sympati og være hans Raadgiver, saavel som for at hun skal kunne lede sine Børns Opdragelse, maa hun være saa godt orienteret paa det aandelige og det sociale Omraade som muligt. Den store Indflydelse, som Kvinden har i Familien, og som hun derved øver paa hele den etiske, sociale, religiøse og politiske Udvikling, nødvendiggør en saa rig Uddannelse af hendes Evner som muligt.“

Videre belyser og forklarer Forfatteren Kvindens Ejendommeligheder og Erfaringens Vidnesbyrd for til sidst at erklære

„Naar Kvinden har den Mulighed, den Ret og den Pligt at arbejde med paa de almenmenneskelige Opgaver og uddanne sin Personlighed paa selvstændig Maade, vil hun heller ikke kunne holdes ude fra politisk Stemmeret.“

Den Retfærdighed, der i denne Bog er øvet overfor Kvinderne, vil til sene Tider gøre den til en meget læst Bog iblandt dem, ogsaa paa Grund af dens interessante Afsnit om Familien, Forældre og Børn osv.

Det har ikke blot været „paa Papiret“, at Professor Høffding har støttet Kvindernes Sag.

I 1906, d. 26. Juni, holdt Dansk Kvindesamfund et stort offentligt Møde i „Koncertpalæet“ i København; det var sammenkaldt paa Grund af de grufulde Forbrydelser som utilregnelige Mandspersoner lige forud havde begaaet imod Kvinder og Børn. D. K. krævede paa dette Møde — har forgæves siden krævet — „Oprettelse af et Kriminalasyl for utilregnelige Forbrydere“. — Betydelige Mænd og Kvinder talte. Professor Høffding var iblandt dem. Han udtalte i Slutningen af sit Foredrag:

„Det tjener Kvinderne til Ære, at de, uagtet det er deres eget Køn, der lider allermest under de uhyggelige Forbrydelser, der her især er Tale om, ikke vil, at den blinde Hævnteori skal gøres gælden-

de, men, at den sundt seende, forebyggende Retfærdighed skal have det sidste Ord i denne Sag.“

Og nu i disse Dage fremstiller den nydannede „Forening af Mænd for Kvinders Valgret“ sig med Professor Høffding som Formand!

Foreningen vil — man tør vel sige forhaabentlig — faa sin største Opgave i et internationalt Arbejde, d. v. s. at repræsentere Danmark i den internationale Mands-Liga for Kvindernes Valgret. Den kunde næppe have faaet en Formand, hvis Navn vil have større Vægt og gøre mere Indtryk paa Udlandet end Professor Høffdings — berømt som det er gennem hans Værker og de Æresgrader, som mange udenlandske Universiteter har tildelt ham.

„Oh, then you are a country-woman of that Professor „Høffding“! The dearest soul in the world“\*) var det begejstrede Udraab, hvormed en Udlænding paa en af de internationale Kvindevalgretskongresser hilste et Medlem af den danske Delegation..

„Landsmanden“ havde medbragt nogle af de Postkort med Professor Høffdings Billede, som Dansk Kvindesamfund har udgivet, og paa hvilke hans Udtalelse om den politiske Valgret er aftrykt. Om disse stredes man, og „Expectancelisten“ over de, der ingen fik, blev lang.

Det kræver ikke Mod nu at vedkende sig Overbevisningen om, at Kvinders Valgret er et retfærdigt Krav. Nej. Men de Mennesker, der med Alvor tænker over denne Sag, har sikkert følt det som en stor Glæde at se den Mand, der i 1887 paapegede det umulige i at holde dette Forlangende nede, i Spidsen for en Samling Mænd, der har ønsket officielt at give deres Mening til Kende.

Behændigere og betydeligere Penne end vor vil den 11. Marts hyldede Professor Høffding, men ingen Hilsen kan være hjerteligere ment end den, Dansk Kvindesamfund herved gennem sit Medlemsblad i ærbødigt Taknemlighed retter til Professoren.

\*) „Aah, saa er De Landsmand til den Prof. H. — Den kæreste Sjæl i Verden.“

## Anne Bruun.

—o—  
60 Aar.

Det gør os ondt, at vi paa Grund af forskellige sammenløbende Uheld og Misforstaaelser — sidst af alle Blade er blandt dem, der nævner Anne Bruun i Anledning af hendes 60 Aars Fødselsdag d. 14. ds.

Det gør os ondt, fordi Anne Bruun fremfor nogen andens er vor Anne Bruun!

Er vor — „Kvinden og Samfundet“ — tidligere, utrættelige og evnerige Redaktør og Medarbejder, hvorom ogsaa dette Nummer bærer Vidnesbyrd!

Er vor — „Dansk Kvindesamfund“ — mangeaarige, trofaste og loyale Forkæmper, for hvem intet Offer var for stort, intet Arbejde for ringe, naar det gavnedes vor gode, retfærdige Sag.

Hun løftede og stred, da Byrden var tung og Medbør sjælden. Det er en Ting, som aldrig bør glemmes. Hun saa altid paa Sagen, ikke paa Personen. Det er et Eksempel, som er værd at huske.

Det Arbejde, hun har udrettet, er omfattende — for omfattende til at sammentrænges i en enkelt Artikel. Anne Bruun vil langt ind i Fremtiden staa som en af de Pionerer, der ikke blot stred, men ofte sejrede.

Det glæder os, at vi netop i dette Nr. kan bringe en Artikel af vor tidligere Redaktør, — kun ønsker vi paa Grund af en Bemærkning i næstsidste Stykke i hendes Artikel at forberede Anne Bruun paa, at den Milepæl, hun lige har passeret, ikke vil gøre os mere beskedne i vore Fordringer til hende.

„Vi takker paa „Dansk Kvindesamfund“ og „Kvinden og Samfundet“s Vegne inderligt for de 40 Aars Tjeneste. Men vi ser i samme Øjeblik mange Opgaver, til hvis Løsning vi ikke kan eller vil undvære Deres Hjælp.“

Med dette Forbehold:

Til Lykke, Anne Bruun!